

[Miljøministeren]

længere årrække, og man må i den mellemliggende periode føre en lempelig praksis over for ikke almene vandforsyninger, der ikke opfylder kravene, men heller ikke har vand, der er akut sundhedstruende.

Med denne redegørelse kan jeg således bekræfte, at jeg har sikret, både at der er ligestilling mellem på den ene side ikke almene anlæg og på den anden side offentlige vandforsyninger, og på hvilken måde den er sikret.

Spm. nr. S 418

Til *miljøministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvilke EF-standarder der er gældende med hensyn til vurdering af drikkevands kvalitet og for kriterier for lukning af vandforsyningssystemer, og vil ministeren oplyse, om de i Danmark benyttede systemer er i overensstemmelse med de gældende standarder?«

Svar (5/2 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

EF's drikkevandsdirektiv blev overført til dansk lovgivning i 1980 ved udstedelse af Miljøministeriets bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (bekendtgørelse nr. 6 af 4. januar 1980). De krav, der er fastsat for drikkevandets kvalitet, er med få tilpasninger til danske grundvandstyper identisk med direktivets kvalitetskrav.

Der findes ingen EF-direktiver om, hvornår vandforsyningsanlæg skal lukkes. Praksis i Danmark er, at vandforsyningsanlæg ikke lukkes pludseligt. Kun hvis vandet har fået en kvalitet, så det må anses for akut sundhedsskadeligt, er lukning under samtidig oprettelse af en nødforsyning aktuel. I de øvrige tilfælde vil tilsynsmyndigheden acceptere en kortvarig overskridelse, mens der foretages udbedringer i anlæggets behandlingssystem, eller indtil nye boringer kan etableres.

Der eksisterer ikke i dag fælleseuropæiske standarder for vandværker, men der er i Miljøministeriets bekendtgørelse om kvalitetskrav til overfladevand, der anvendes til drikkevand, (bekendtgørelse nr. 162 af 29. april 1980) baseret på et EF-direktiv angivet nogle typer af behandlinger for overfladevand af bestemte sammensætninger.

Den igangværende harmonisering af nationale standarder inden 1992 kan måske ændre dette forhold. Men en række lande har været imod standardisering på områder, hvor forholdene ikke er rimelige at standardisere, f.eks. behandling af vandet, idet den må tilpasses den forhåndenværende vandkvalitet.

Spm. nr. S 419

Til *miljøministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om de seneste års forskning på vandforsyningsområdet fuldt ud er indarbejdet i de retningslinjer og bestemmelser, der i dag gælder for udtagning og undersøgelser af drikkevandsprøver?«

Svar (5/2 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Der foregår en løbende forskning og udvikling på området vedrørende analyser og prøvetagning, især inden for området organiske forureninger i grundvand. Denne viden bliver hele tiden viderebragt gennem artikler i fagtidsskrifter og ved jævnlige møder arrangeret af en række faggrupper inden for Dansk Ingeniørforening, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Danmarks Tekniske Højskole og Miljøstyrelsen.

De laboratorier, der udfører drikkevands- og grundvandskontrol, deltager ofte i sådanne aktiviteter og overfører løbende ny erkendelse og viden til deres daglige arbejde. Denne type viden går derfor mest direkte til brugere på laboratorierne og til de personer, der arbejder med danske analyseforskrifter. Miljøstyrelsen har kun stillet analysekrav de steder, hvor en bestemt analysemetode og en bestemt prøvetagningsteknik var absolut nødvendig for at kontrollere bestemte kvalitetskrav. Ifølge Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 515 af 29. august 1988 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg kan Miljøstyrelsen anvise bestemte analysemetoder. I alle øvrige tilfælde er det op til laboratoriet at vælge de analyser og prøvetagningsmetoder, som er mest egnede til formålet.

Jeg er bekendt med, at Miljøstyrelsens referencelaboratorier på baggrund af udviklingen på området foretager løbende evalueringer af metoder og informerer laboratorierne herom.